

Līvānu meitenes Vestsaidas stāsts

Vineta Elksne. Viņa sāka kā dziedātāja „Cālī”. Vēl būdama gandrīz bērns, uzņēmās avantūru – pati vadīja bērnu vokālo ansambli „Mēs paši” Turku pagastā. Beidza mūzikas koledžu Daugavpilī, iestājās Konservatorijā (Latvijas Mūzikas akadēmijā). Dziedājusi uz vienas skatuves ar latviešu estrādes zvaigznēm, uzaicināta piedalīties grandiozajā mūziklā „Vestsaidas stāsts”, kam šajās dienās pirmizrāde. Brīnišķīgs balss īpašniece. Mūšējā.

- **Vineta, par ko ir mūzikls Vestsaidas stāsts un kāpēc to vajadzētu noskatīties?**
- Mūzikla darbības centrā ir divas jauniešu bandas, kas sevi dēvē par Džetiem un Šarki. Konflikts izceļas, abiem grupējumiem cīnoties par dominanti kādā nabadzīgā Ņujorkas nomalē. Savstarpējo naidu tikai pastiprina arī etniskās atšķirības un rasisms - Džeti ir eiropeiskas (poļu) izcelsmes merikāņi, kuri Ameriku jau uzskata par savu dzimteni; savukārt Šarki ir puertorikāņu izcelsmes imigranti, kas nupat tikai ieradušies lielo iespēju zemē. Smago ekonomisko apstākļu pastiprināts, kvēlojošais naidis neizbēgami tuvojas asiņainai kulminācijai, un šiem dzirnakmeņiem pa vidu uzplaukst neparedzēta mīlestība

starp jauniešiem no naidīgajām nometnēm.

Mūziklu iesaku noskatīties arī tāpēc, ka šo spēcīgi, krāšņo un emocionālo Romeo un Džuljetas motīvu ieskauj Leonarda Bernšteina brīnišķīgā mūzika, kuru muzikāli spilgtinās Nacionālais simfoniskais orķestris.

Mūzikls būs iespaidīgs – Ķīpsalas hallē skatuve vien aizņems 400 kv.m., tajā piedalīsies ar 270 aktieru un skatuves mākslinieku.

- Kāda ir Tava loma šajā mūziklā, ko tu izrādē darīsi, kuros cēlienos parādīsies, dziedāsi?

- Esmu viena no Spāņu bandas Šarku meitenēm, kas ieradusies iekarot Ameriku, neiedomājoties, cik lielu postu var nodarīt divu tautu naida. Periodiski parādīšos abos cēlienos.

- Kā Tu tiki pie šīs lomas?

- Februāra sākumā pieteicos uzšī mūzikla lomu atlasī. Brīnumainā kārtā tiku uzņemta otrā plāna lomai. Kopumā pieteicās ap 200 cilvēku, uzņēma 40.

- Kāda ir Tava agrākā pieredze skatuves mākslā?

- Līdz šim galvenokārt esmu darbojusies kā fona vokāliste dažādiem Latvijas māksliniekiem (Jānim Stībelim, Amber, Lauris Reiniks, H2O, Prego, Sonja Bišop). Īpaši gribu pieminēt Jāni Stībeli, ar kuru dziedu kopā četrus gadus. No viņa esmu daudz mācījusies – gan vokālā, gan skatuves kultūras ziņā.

-Kā notiek mēģinājumu process? Kas ir visgrūtākais?

- Mēģinājumi aizsākās jau augustā, tos vadīja diriģents Normunds Vaicis. Kopš 25. septembra notiek intensīvi mēģinājumi kopā ar režisoru, horeogrāfu un visiem aktieriem. Tagad mēģinām kopā arī ar orķestri uz lielās skatuves. Pirms tam mēģinājām Ķīpsala shalles konferenču zālē, pat Rīgas 3. vidusskolā.

Visgrūtākais darbs mūziklā bija tieši pie Alberta Kivlenieka veidotās horeogrāfijas. Nav viegli enerģiskos dejas soļus savienot ar dziedāšanu. Tā ir mūziklu specifika.

Mēģinājumi notiek no rīta līdz vakaram. Jābūt klāt visu mēģinājuma laiku. P ašo laiku ar aizrautību var vērot pazīstamu aktieru – Artūra Skrastiņa, Ditas Lūriņas, Mārtiņa Egliena, Harija Spanovska, Jāņa Paukštello lielisko aktiermeistarību.

- Ko Tu pati šobrīd vēl dari - mācies, strādā?

- Ar mūziklu nākas apvienot arī darbu Jaunmārupes bērnodārzā un RTU ansamblī „Jaunā nianse”. Pagaidām izdodas!

- Kas vajadzīgs, lai meitene no Līvānu puses nonāktu uz lielās skatuves? Kāda ir Tava veiksmes formula?

- Neuzskatu, ka tas ir kas pārdabisks. Tas ir tāds pats darbs, - ne vairāk, ne mazāk svarīgs par jebkuru citu. Un, ja vēl šis darbs ļoti patīk, tad es domāju, cilvēks var justies ļoti laimīgs. Un tā es arī jūtos. Ar dziesmu no sirds. Šādu dzīves ceļu ietu arī tad, ja būtu jāizvēlas vēlreiz.

- Ko Tu vēlētu saviem novadniekiem Latgalē?

- Ļoti lepojos ar to, ka nāku no Latgales. Kad pēc stresa pilnas dienas vakarā nespēju iemigt, iedomājos, ka atguļos piemājas pļavā Līvānos, kur var sajūst neizsakāmi patīkamu smaržu un mieru. Ar šīm sajūtām ir daudz vieglāk iemigt. Laikam esmu savas dzimtenes patriote. Nekur citur pasaulē nav skaistāku pļavu, smaržīgākas zemes, cilvēku ar siltāku smaidu, izpalīdzīgāku roku un lielāka atbalsta kā dzimtajā Latgalē. To arī novēlu saglabāt!